

priča tako stroga Šömnova kompozicija zbirke kot tudi njen zgoščen in sugestivni jezik.

VINKO MÖDERNDORFER, PESMIČICE '77

Pesmičice '77 je naslov majhne knjige, lično vezane v zeleno platno, ki jo je že kot tretjo zbirko v samozaložbi letos spomladi izdal ognjevit in mladi Vinko Möderndorfer. Kot resno zanimivost velja omeniti, da je ta vsestranski mladenič, prav tako lastnoročno, pripravil tudi izbor slovenske srednješolske poezije z naslovom Pokušina. V knjigi so tudi slike fantov in deklet, ki pišejo pesmi, pa še imena mentorjev. Spoštovati velja avtorjev smisel za ne navadne in morda celo koristne zamisli.

O njegovih prvih dveh zbirkah v samozaložbi (Rdeči ritual, 1976 in Razstava slik, 1977) smo na teh straneh že pisali. Obakrat so bili pesniški teksti podrejeni živahnemu veselju do pesnjenja, do oblikovanja in zlaganja besed v proste verze z bolj ali manj zbrano čustveno osnovo ali razumsko konstrukcijo. Tokrat pa je zbirka povsem enotna

in osredotočena na eno samo témo: ljubezen. Ta ljubezen je pretežno srečna in neproblematična, pesnik pa vse skozi »zaljubljen do ušes«, kakor bremo v pesmičici Chanson Populaire na strani 37. Občasno jo sicer zmoti kakšno slovo ali otožen spomin, vendar tovrstne sence nimajo resne veljave disonantnih tonov; ostaja le melanholija, ki predstavlja skupaj z elegantno suverenostjo osnovni očarljivi ton zbirke. Povejmo le še to, da so Pesmičice sestavljene iz prijaznih, dišečih lirskih enot, ki presegajo tovrstno srednješolsko poezijo le po talentiranosti izraza, medtem ko je psihologija ljubezni klasično najstniška, morda le nekoliko predrznejša. V tem smislu je simpatično dejstvo, kakor avtor s samozaložbo odgovarja tistim založnikom, ki puščajo njegovo neučakanost v čakalnici. Zdaj pa si oglejmo pesmičico Boli, ki stoji na strani 44: boli kadar / samota molči / in izhrojene poti / kadar zamete / in se ura ustavi / in se dan in noč zamenjata / kadar ni nikogar / da bi mu dal / roke na kolena / ga v oči pogledal / in na usta poljubil.

Peter Kolšek

Pisma uredništvu

Uredništvo
»SODOBNOSTI«
Ljubljana

Ljubljana, 27. 9. 1978

Spoštovani tovariš urednik,

Prosimo, da v vaši reviji priobčite integralno oceno pesniške zbirke Lojzeta Krakarja »Sporočilo«, kot jo je za oddajo »S knjižnega trga« 5. avgusta letos pripravil Iztok Saksida — Jakac. Radio je pač medij trenutnega, hipno minljivega značaja, zato naj zapisana beseda priključuje v spomin, kar je bilo izrečenega v eter, oziroma služi kot osnovna informacija v vednost bralcem Sodobnosti, ki oddaje, omenjane v Krakarjevem odprtem pismu (objavljenem v prejšnji številki) niso slišali. Dolgoletna tradicija oddaje je objavljanje recenzij in mnenj ocenjevalcev (večinoma zunanjih sodelavcev) o tekoči knjižni produkciji na Slovenskem, vendar pa velja še enkrat povedati, da ne gre za izpovedovanje stališč uredništva, temveč za osebne kritične